

נקודת אור בפרשה – הממון האמיתי של האדם – פרשת נשא

נאמר בפסוק: "וְאִישׁ אֶת קַדְשׁוֹ לֹא יִהְיֶה אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לִכְף הָאָזְנוֹ לֹא יִהְיֶה". **אמר ה'חפץ חיים' זי"ע** (מובא בספר 'חפץ חיים' על התורה): "כל איש ואיש מפעולותיו שעושה, מאומה לא ישא בעמלו, ורק עניני הקדושה שקיים בגופו בעודו בחייו, המה יהיו לו לנצח איתו בחבורתו, ולא כהיצר הרע וחבורתו, המה נראים לו לאדם לאוהבים ומתחברים עמו לפי שעה, ובעת דחקו נפרדים מעליו".

והביא על כך משל נפלא לאחד שנסע למדינת אפריקה, לבקש טרף לביתו, והתחיל להתעסק שמה במכירת בשר שמן וחלב, שבמדינה ההיא **נמכרים ביוקר**, מפני החום הגדול השורר שם, ואין מרעה לצאן ולבקר.

כעבור שנים, התחילה רעייתו להאיץ בו, כי ישוב לביתו וכי יביא איתו להוצאות פרנסת בנותיו שהגיעו לפרקן. **ויאמר האיש אל לבו:** 'הן אמנם עשרתי כאן, נוח לי לקנות עוד מעט חלב, ואוליך את הסחורה למדינת, ומזה ארויח יותר ממה שאביא מעות מזומן או אבנים טובות הנמכרות כאן בזול'.

וכך עשה. הלך וקנה לו כמה מאות "פוד" של חלב, הניחם בתוך תיבות סגורות וישלחם אל האניה. ובאותו יום הריץ מכתב לביתו, זו אשתו, שביום פלוני יבוא לביתו עם חבילות הרבה של סחורה שקנה, וכי יבואו לקבל פניו בנמל.

ובהחפוזו אל הספינה, נגש אליו סוחר אבנים טובות ומרגליות, וידבר על לבו לקנות טבעת עם אבן טובה מתנה לאשתו ונזמי זהב בשביל בתו.

והנה מתחילה סירב הלה לקנות, והשיב אמריו לסוחר: "הנך רואה בעיניך תיבות החלב שהעמסתי על האניה, וכי הוצאתי על זה כל מעותי". **אבל לבסוף נעתר לו**, ויקנה ממנו את המתנות הטובות במחיר מועט וירד אל האניה.

ויהי בבואו, יצאו כל בני עירו לקראתו לקבל פניו, כי יצא הקול, כי נתעשר שם באפריקה עושר רב, וכי הביא איתו את עשרו, ובני משפחתו חכו בכליון עינים לראותו.

ויהי אחרי אשר עלה ליבשה, התחילו להוריד מהאניה את תיבות החלב שנתקלקל כבר ועלה באשו ולא יכול העם לסבול את ריח הסרחון מהחלב שנתעפש מרוב הדרך, עד שלא היה ראוי למאומה, ואפילו לתעשיית 'בורית' [חומר ניקוי].

אשתו שראתה כל זאת, התחילה לצעוק במר נפשה: "שוטה שבעולם! כלום שכחת, כי כאן בעיירתנו, החלב הזה נמכר בזול גדול? היה לך למכור הכל שם באפריקה בכסף תועפות ולהביא הנה את הכסף או אבנים טובות ומרגליות שנמכרים שם בזול, ומאין נקח עתה לפרנסת בנותינו שהגיעו לפרקן, אחרי שהשקעת כל הונך ב"סחורה" הזאת".

ויכלם האיש, ומרוב עגמת נפש לא היה יכול לפתוח פיו; 'איך זה הסכיל להוציא את כל אשר קמץ וחסך משך שנים רבות בסחורה נפסדת ונרקבת, תחת אשר היה יכול להתעשר עושר רב בקניית אבנים טובות ומרגליות'.

סוף דבר היה, כי אשתו מכרה את הטבעת ונזמי הזהב שקנה בעלה בחפזון בירדו אל האניה, ומהם התפרנסה המשפחה כולה זמן רב.

ממשיך ה'חפץ חיים' ואומר: כן הדבר עם האדם. בבואו אל העולם הזה חושב בנפשו, כי העסק היותר טוב הוא לקנות שומן לגופו, להאכילו ולהשקותו, **ואינו שם לב** לרכישת האבנים הטובות והמרגליות הנכרות כאן בזול, היינו תורה ומצוות.

ובהגיע יומו לעזוב את זה העולם ולשים לדרך פעמיו, הוא לוקח אתו את "תיבות השומן" אל קברו. **אולם** במשך הזמן הוא סגל לו מעט מצוות גם כן בתפילה בציבור, ובהחזקת לומדי תורה, נותנים לו אחר כך מעט מתענוגי העולם הבא גם כן.

אבל לבו עליו דווי, על שהחליף עולם עומד בעולם עובר, והיה יכול לקנות בזה העולם אבנים טובות ומרגליות לאלפים ולרבבות בזול גדול להכין לו צדה לדרך...

נתפלל לה' שחלילה לא ננהג כאותו אדם שבנמשל, **כי אם** נתמיד בעסק הנצחי; נצבור תורה ומצוות בעולם הזה, למען לא נכלם בעולם הבא, **ולוואי ונוכה!**